

МЛАДИ РАСТКО

Све имање - у Немање,
и његова круна царска;
и још више, а не мање,
није вредно младог Растка.

Видело се од рођења,
да ће стећи божју славу;
и уз помоћ - привиђења,
израсти у - Светог Саву.

ДА ЖИВИМО СВИ У СЛОЗИ

Помози нам да волимо
И Богу се молимо
Да нам душа буде чиста
Моли за нас Бога Христа.

Моли Бога Свети Саво,
Ти најдража наша славо,
Моли Бога за све нас
Јер једини наш је спас.

ПРЕД ЛИКОМ СВЕТОГ САВЕ

Као Сунце да се рађа
Обасја нас светлост плава
Родио се у Србији

Најмудрији Свети Сава.

Он је први светац био
Што је Србе научио
Своју земљу да поштују
И у Христа да верују.

Волео је људе све
Али ђаке највише.
Зато њега ђаци воле
И славе га Српске школе.

МОЛИТВА СВЕТОМ САВИ

Свети Саво, са висина,
благослови ђачки глас,
чуј молитву из дубина:
Српској деци буди спас!

Покажи нам путе среће,
просвети нам душе ноћ.
Подари нам здравље веће,
скини с ума нашег моћ!

Међу децу љубав шири,
нек` за брата гине брат,
и са неба Србе мири,
измеђ` браће терај рат!

Вредне руке, разум, слогу,
Ти нам даруј, чуј нам глас:
Замоли се за то Богу,
то ће нама бити спас!

ЗАВЕТ

На дан овај Светог Саве,
кад га Срби свуда славе,
да Господу завет дамо,
да му тврдо обећамо:

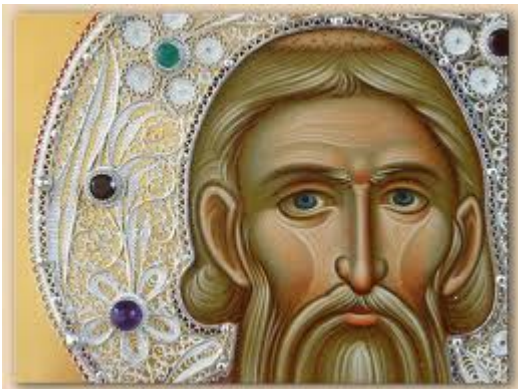
„Ићи ћемо путем славе -
старим путем Светог Саве,
живећемо ми у слози!“
О, Господе, Ти помози!

КАЖИ МЕНИ

Кажи мени мила нано,
ко је био Свети Сава,
је л` учио и он школу,
је л` народу био глава?!

Кажи мени мила нано,
зашто овог великана,
православци прослављају
до данашњег, ево дана?!

Казаћу ти, мило дете,
а другима ти ћеш рећи,
Сава је свој пут ка нама,
посветио српској срећи.

НА САВИНДАН

Пробуди се, чедо мило,
сунце се већ промолило
изнад нашег снежног крова.
Устао је и брат Јова...

Док падају пахуљице
и птичице испод стреје
траже зрно пшеничице,
огњиште нам кућу греје...

Хвала, мајко, хвала, брате,
што ме нежно подсећате
да је време устајању
новом дану, радовању...

Данас звоне света звона.
Ратар, лекар, рудар, преља,
а посебно ученици,
славе свога светитеља.

Растко беше њему име
док је мален к`о ви био.
А онда је светим пост`о
јер је Богу омилио.

Послушајмо и ми речи
што кроз вечност Сава збори...
Волимо се и пазимо,
нек` тај жар у срцу гори!

СВЕТОМ САВИ

Малено сам ђаче
малено ми знање,
ал` сам упознала
књигу и читање.

Па већ и ја знадем
за Светога Саву,
и разумем добро
данашњу прославу.

Свети Сава беше
од краљевске крви,
велики учитељ
просветитељ први.

Он је отварао
прве цркве, школе,
и учио Србе
да се Богу моле.

Зато цело српство
његов спомен слави
и с љубављу кличе
Светитељу Сави.

Па му и ја кличем
иако сам мала :
Светитељу Саво,
слава ти и хвала!

МАНАСТИР ХИЛАНДАР

Шуми чемпрес, хучи море
уз обалу Свете Горе
и мирише морска пара
уз зидове Хиландара.

Ту векови обилазе
к`о уходе шумске стазе,
а монаси с кула мотре
историјског тока смотре.

Ту Симеон, седе главе,
мудром руком сина Саве
претаче све своје жеље
у житија и повеље.

И оставља српско име,
а и српске земље с њиме,
и потписе, и тапије
и да се зна шта је чије.

Векова већ осам тако
светли као бакља сваком,
тај Хиландар из даљине,
као очи домовине.

СВЕТИ САВА И СТОГОДИШЊИ СТАРАЦ

НАРАТОР: Једном на путу сретне Светог Саву један
стогодишњи старац и узвикну:

СТАРАЦ: Милост, светитељу!

СВЕТИ САВА: А шта си рад, старче?

СТАРАЦ: Дај ми још коју годину да поживим, јер ми
је жао да оставим овај бели свет.

СВЕТИ САВА: (осмехну се) Јеси л` ,старче, за свога
живота оженио што си имао да
ожениш?

СТАРАЦ: Јесам.

СВЕТИ САВА: А јеси л` удао оно што си имао да
удаш?

СТАРАЦ: Јесам.

СВЕТИ САВА: Јеси л` се нарадио и одморио на
овом белом свету?

СТАРАЦ: Јесам.

СВЕТИ САВА: Јеси л` се најео и напио?

СТАРАЦ: Јесам.

СВЕТИ САВА: Јеси л` се најахао добрих коња и
наношио лепог одела и оружја?

СТАРАЦ: Јесам.

СВЕТИ САВА: Јеси л` се, старче, напевао и накукао у
животу твоме?

СТАРАЦ: Јесам, вала, и то, светитељу.

СВЕТИ САВА: Јеси л` претерао и коју жалост, мимо
радости?

СТАРАЦ: Јесам.

СВЕТИ САВА: Можеш ли да слушаш себе?

СТАРАЦ: Не могу.

СВЕТИ САВА: Можеш ли сада да радиш?

СТАРАЦ: Не могу.

СВЕТИ САВА: А можеш ли да ћутиш и да не говориш сваки час?

СТАРАЦ: И то не могу.

СВЕТИ САВА: Е па шта хоћеш сад, право ми реци!

СТАРАЦ: (слегне раменима и ућута).

СВЕТИ САВА, СТАРАЦ И ПРАВДА

НАРАТОР: Био један побожан човек, па већ и остарео, и свашта се у животу нагледао, само никад није видео правде. Што је год знао, што је чуо и видео, све му се чинило неправо, па се једнако молио Богу да му једном да да и правду види. Бог му испуни жељу. Једном пође од некуд, а то искрсне пред њега један калуђер, па рече:

СВЕТИ САВА: Старче, шта би најволео видети на свету?

СТАРАЦ: Правду.

СВЕТИ САВА: Добро, попни се на оно дрво, па ћеш је видети.

НАРАТОР: Старац се попне на дрво и угледа пред собом велико поље и у том пољу лепо, бистро врело и још некакву воду што тече пољем. Док у том, ето ти некаква човека на коњу, одевена да не може лепше

бити. Кад дође до оног врела, сјаше с коња, да се напије воде, па у том му дође воља да се у оној води окупа, јер је била велика врућина. Премишљао је:

КОЊАНИК: Купао бих се, а и не бих, јер је са свију страна шума, па се страшим да ко не наиђе и не оглоби ме. Коња ћу везати за грм, хаљине ћу оставити на једном крају, а ћемер с новцем ћу закопати на другом крају. (закопава ћемер) Оружје ћу метнути најближе до себе, ако би ко насрнуо, да све не однесе, а да бих се могао и сам бранити.

НАРАТОР: Најпосле се свуче и пооставља ствари све далеко једну од друге. Окупа се, изиђе из воде и обуче се. За то време није нигде никога ни чуо, ни видео. Уседне на коња, и оде, а ћемер заборави да понесе. Замало, а прође туда чобанин гонећи козе, и једна коза, верући се тамо-амо, дође до оног места где је ћемер био закопан. Стаде коза копати и рогом и ногом, док не извади ћемер. А кад то виде чобанин, он брже-боље тамо, зграби ћемер, потера стоку, па бежи оданде. Таман чобанин замаче, а уз поље се помоли један стари просјак. (улази просјак, приђе врелу и седе да се мало одмори и умије, извади из торбе неколико корица хлеба, па их стане у води киселити и јести).

Сети се онај коњаник да је заборавио ћемер, па се врати натраг.

КОЊАНИК: (дође врелу) Помози Бог! Кад си стигао на овај извор?

СТАРАЦ: Ја, вала, овај час.

КОЊАНИК: (трчи на оно место где је ћемер закопао, копа, тражи, враћа се просјаку): Ама, јеси ли ти, кога видео када си овде дошао?

ПРОСЈАК: Никога.

КОЊАНИК: Е, онда ти знаш куд се део мој ћемер! Ево овде сам га оставио!

ПРОСЈАК: (зачуди се) Остави ти мене, добри човече, доста ми је моје муке и сиротиње! Шта ти ја знам за некакав ћемер?! Кад сам дошао, овде сам сео и одавде се нисам померио.

КОЊАНИК: (навали на просјака) Јали паре на среду, јал` ћеш сад погинути!

ПРОСЈАК: Ја ти о тим парама ништа не знам, нити сам их очима видео!

КОЊАНИК: (стане тући просјака) Казуј где су паре, јер ако не кажеш где су, нећеш одавде жив отићи! Удавићу те у овом врелу!(Скочи на просјака и удави га)

НАРАТОР: Онда опет оде на оно место па стане копати, ал` не нађе ништа. Зађе по пољу, али ни тамо ништа. Преврне просјака и његову торбу, али ни тамо ништа. Најпоследње се поплаши, не смеде више у овом пољу остати, може ко наићи и видети да је убио човека. Зато брже-боље, баци се коњу на рамена, па оде својим путем. (коњаник одлази)

Гледајући све то, старац с дрвета, па кад коњаник побеже, он се побоја да може

отуда ко наићи, па кад види мртвог човека, може помислити да га је он убио, те да настрада ни крив ни дужан. Зато брже-боље сиђе с дрвета, па побеже у планину. Пут је водио преко оног поља, ал` он не смеде путем, већ удари шумом и тако заобиђе убијенога.

Таман он мало одмакне, а Свети Сава изиђе пред њега.

СВЕТИ САВА: Е, старче, виде ли ти шта у пољу?

СТАРАЦ: Ама, духовниче, ти ми рече да ћу данас видети правду, а ја што видех неправду, никад је више у животу нисам видео.

СВЕТИ САВА: Ниси ти видео неправду, већ правду. Само још не знаш.

СТАРАЦ: Иди, Бога ти, црна ти је оно правда, кад погибе човек ни крив ни дужан.

СВЕТИ САВА: Е, слушај, па реци да је неправда! Јеси ли видео оног коњаника, одевена, наоружана, што јахаше пољем и што се окупа у оној води?

СТАРАЦ: Јесам.

СВЕТИ САВА: Отац онога коњаника је отмичар, хајдук, па је покрао једног сељака и тако се обогатио.

Јеси ли видео оног чобанина, што је са стоком наишао и ћемер ископао?

СТАРАЦ: Јесам.

СВЕТИ САВА: То је син оно покраденог сељака, те је тако чобанин однео своје паре, иако ни сам за то не зна.

Јеси ли видео оног просјака?

СТАРАЦ: Јесам.

СВЕТИ САВА: Отац убијеног просјака био је хајдук,
па је на правди Бога, убио оца
коњаникова, и сад се, ето, на његову сину
вратио зајам.

Сад реци: је ли то правда?

СТАРАЦ: Јесте, правда је.

СВЕТИ САВА: Зато не узајмљуј никад зло, јер ће ти
се кад-тад вратити! (Свети Сава лагано
оде)

СВЕТИ САВА И НЕРАДНЕ ЖЕНЕ

НАРАТОР: Била једна жена много лепа, па је
помало радила, а помного спавала.

Говорио јој је муж:

МУЖ: Море, преди, жено! Кошуље ми се
поцепаше, чакшире ми се подераше.
Деца су нам оголела.

ПРВА ЖЕНА: Море, предем ја, човече, како да
не предем, али ово проклето клубе све
стоји на једној мери, неће никако да
порасте.

НАРАТОР: Тако дође једном Свети Сава у то
село, а жена се ова досети, па га
позове да чита молитву њеном
клубету, не би ли постало веће. Чим

је ступио у кућу ове нерадне жене, Свети Сава је видео шта је. Зато одмах метне епитрахилъ на врат и стане гласно говорити(као да из књиге чита):

СВЕТИ САВА: Порани, Јело, и одоцни, Јело, и порашће ти клубе, Јело, порани, Јело, и одоцни, Јело, и порашће ти клубе, Јело, порани, Јело, и одоцни, Јело, и порашће ти клубе, Јело...

НАРАТОР: Чита тако Свети Сава, а жена сагнула главу па се само крсти. Кад виде да Свети Сава чита само то па то, рекне:

ПРВА ЖЕНА: Зар само то, духовниче?

СВЕТИ САВА: Само то, снахо, само то, само ће ти од тога порасте клубе и ни од чега другог.

НАРАТОР: Сети се жена и застиде се, па кад Свети Сава оде, она окупи прести. Увече поседи мало више, ујутру устане мало раније, и клубе поче брзо да расте.

Друга нека нерадна жена није никако могла да изатка платно на разбоју, све јој се налазили неки пречи послови, и тако јој пређа стајала неизаткана за пуне три године. Мислила је да су то

неке мађије, те зато позове Светог Саву да јој очита молитву разбоју. Дође Свети Сава, па кад је видео шта је и како је, метне епитрахилъ и почне гласно да говори (као да из књиге чита):

СВЕТИ САВА: Наложу, жено, ватру, па чук-чук
уз разбој,
донеси воду, па чук-чук уз
разбој,
помети кућу, па чук-чук уз разбој,
умеси хлеба, па чук-чук уз разбој,
опери судове, па чук-чук уз
разбој,
окупај дете, па чук-чук уз разбој,
помузи стоку, па чук-чук уз
разбој...

ДРУГА ЖЕНА: Је л` само то, духовниче?

СВЕТИ САВА: Само то, хришћанице, само то.

НАРАТОР: И жена послуша Светитеља, и уради као што јој је он читао, и пређу на разбоју изатка за кратко време.